

Amics d'EINA

Què significa ser amic d'EINA? Crec convenient plantejar-nos aquesta qüestió per explicar el perquè cada any, des de fa un cert temps, hi ha algunes persones que qualifiquem i distingim amb el títol d'Amic d'EINA.

La primera cosa que veiem és que no és pas per cap fet determinat ni sobretot — perquè en hem trobat diversos, per exemple. No, res d'això. És una altra cosa menys concreta i més difícil de definir. Una primera condició em sembla que consisteix en ser amic efectiu de la gent que integra EINA — és a dir, tots nosaltres. La segona condició és tenir una simpatia — i haver-ho demostrat discretament al llarg dels anys — per l'esforç que representa tirar endavant l'escola i, a més a més, creure que aquest esforç val la pena, té un sentit. I si han pogut, en algun moment, col·laborar a què aquest sentit sigui més evident, ho han fet d'una manera totalment espontània i desinteressada.

A partir d'això el retrat-robot de l'amic d'EINA donaria un personatge simpàtic, obert a les coses, optimista sense excès, modern, intel·ligent, culte i divertit i, de tant en tant, disposat a fer coses que poden semblar inútils o exaltades, és a dir un personatge que creu en la utilitat suprema de certes coses inútils, un personatge que intueix que dos i dos poden no fer sempre quatre i que està totthora a punt de calcar les botes de set lligues per anar més endavant i més enllà que calcant les bòniques i tradicionals espadanyes.

Aclarit això, parlem dels d'aquest any.

Aquest any tenim 3 amics nous. Nosaltres pel l'acte d'imposició del títol, però ja veterans en la seva activa demostració d'amistat.

Miquel Milà, que amb el seu llum de pen ha il·luminat les més clares intel·ligències de la nostra època, ha tingut, en diverses ocasions, el gest abnegat de fer unes classes de disseny a l'escola lluitant aferrissadament amb el desig profund de negar-s'hi i que, per si no fos prou, aquest any ha acceptat novament de prendre part en el

curso de Disseny de mobiliari que començarà aviat.
No és això una autèntica demostració d'amistat?
No el fa això, amb justícia, mereixedor del títol
d'Amic d'EINA en el més alt grau?

D'Eugeni Trias, l'extraordinari filòsof civil de Barcelona,
qui no recorda que l'aula d'EINA va ser l'any 67-68 una
de les tribunes on primerament va exposar les seves idees?
Recordo perfectament aquelles conferències els vesperes a
l'aula magna d'EINA: era la venjosa d'un jove filòsof
construint grans arquitectures mentals entre les funeràries
del seu perenne digamet. Aquell va ser el seu primer
contacte amb EINA i el primer grau ~~d'incorporació~~
de l'escala d'una Marxa amistat i col·laboració que l'ha
portat a fer, en diverses ocasions, discursos d'inauguració
(de curs). En mostra d'aprovament a aquesta seva disposi-
bilitat i a haver fet entrar el discurs filòsofic a les
nostres aules EINA el considera i nomena amic
predilecte.

I Xaviè Rubert de Ventós, el gran pensador, que ja l'any 63
va preocupar-se pels problemes de l'art i el disseny; que
més endavant va donar-nos una teoria de la sensibilitat,
era indubtable que un moment o altre EINA i ell
haviem de trobar-se. I això ocorregué molt aviat.
Acatava de néixer EINA i en Xaviè ja va intervenir
en el curs sobre Art i cultura del S. XX i en el Seminari
per a un exclusiu de professors i amics de l'any 68.
Més endavant EINA va allotjar durant alguns cursos
el Col·legi de Filòsof, del qual en Xaviè Rubert n'era
un dels creadors i animadors junt amb l'Eugenio Trias i
en Jordi Clouet. Van ser uns anys en que EINA es va
sentir molt honorada amb la presència de pensadors
tan il·lustres. Per això i perquè en diverses ocasions
ha demostrat creure que l'esforç d'EINA era pontiu, em
sembla imprescindible nomenar-lo amic dilectíssim d'EINA.

Hi ha també unes altres persones que EINA repunt una tradició que es remunta a l'any '81 d'aquesta canteu, vol igualment distingit. Són els professors que, des de fa quinze anys sense interrupció han estat impartint cursos i col·laborant en la marxa de l'escola.

Aquest any es tracta de Toni Miserachs, de Ramon Domenech i Xavier Olivé, que segons les últimes investigacions sembla que en realitat en fa setze, però de simulacris, i en Joan Enric Sabosa.

Toni Miserachs brillant dissenyadora gràfica, ben coneguda per les seves obres, bones, naturalment — en les quals es pota en evidència una personalitat que sap equilibrar sensibilitat i tècnica. Ella va ser alumne d'aquelles mítiques primeres promocions d'Elisava, on el seu temperament inquiet i àvid de coneixement aviat la va fer destacar com una indubtable promesa de cara a ser fitxada per futures empreses fabuloses, com la de tirar endavant el carro d'EINA — carro que, dit sigui de passada, s'està convertint ràpidament en una mena de nau de l'espai amb ordinador i tot.

L'esforç de la Toni per ordenar i fer brillar el departament de Disseny Gràfic necessitaria un nou Homer per a ser cantat. Nosaltres ens limitarem a esmentar-ho i agrair-ho i desitjar que la seva labor dins d'EINA segueixi sent tan activa com fins ara i que el treball de Comissària de l'exposició EINA, 20 anys li serveixi per exercitar brillantment les seves indubtables dots d'organitzadora.

Ramon Domenech és un notable exemplar, amb perdó, d'antic alumne incorporat just en acabar els seus estudis a l'staff de l'escola. La seva aportació de coneixement tècnic al departament de Disseny d'Interiors ha estat fonamental perquè els projectes dels estudiants d'aquesta especialitat tinguin la solidesa necessària per resistir

L'embat del temps i quedar com exemples històrics del millor interiorisme del S. XX i, probablement, del XXI.

Ramón Domenech, un dels homes que fa més quilòmetres a l'any entre Barcelona i Lleida i altres països fabulosos de les mil i una nits, no perd mai el seu aire dinàmic de pilot de fórmula 1 i al mateix temps, amb la seva innata discreció està sempre a punt de col·laborar sense cansar-se ni desanimar-se mai. Gràcies, doncs, per aquesta disponibilitat i fidelitat a l'escola.

En Xavier Olivé, pertanyent a aquella hiperbòlica promoció del principi d'EINA — la segona o la tercera? —, ha estat una de les persones que més activitat ha desenvolupat a dins de l'escola i a fora. Des de la seva estreta col·laboració, encara estudiant, en el muntatge de l'exposició ADLAN i el seu temps fins a la futura exposició de 20 anys, passant per omplir el jardí d'escultura, vivents, desafiant encorripats, morquits i tota mena d'insectes, reproduint quadres en relleu i tamany natural i organitzar les festes més sensorials de la Barcelona moderna, post-moderna i neo-moderna, en Xavier no ha parat mai de tenir idees i crear equips per a realitzar-les. Amb el seu aire de Bloomsbury de la franja ha ardevinut un personatge popular que en moltes ocasions ha estat una mena d'ambaixador plenipotenenciari d'EINA. Indubtablement, però, hi ha calgut capejar alguns temporals però ha sabut manobrar bé el timó i sempre ha arribat a port.

Per totes aquestes raons i per haver-te sabut apassionar tant vegades per l'escola ens plau concedir-li el nostre trofeu.

Finalment en Joan Enric Llobet. Crec que la seva entrada a EINA, vista ja amb perspectiva històrica, va constituir un aconeixement de la major transcendència. Amb ell entrava una nova visió de la imatge: era el

morte que enfronta l'acció del llenguatge visual, que anava picant els dits, amb la seva dialèctica, als alumnes que es distreien mirant les mosques, en bloc i s'aprenien a llegir correctament les imatges. Jo el veig com un nou cavaller Galadad en constant lluita i necessa del seu Graal: el Video. Finalment després d'aquests llargs anys de lluita humil que comença a veure recompensat el seu incansable coratge: ja tenim, més del tot, una bona part del video somiat.

A més, encara hi ha una altra cosa que fa històricament important la seva incorporació a l'equip d'EINA. Va ser un dels descobridors i el principal profeta de la 4ª dimensió de l'escola: la dimensió gastronòmica. Des d'aquell moment l'escola ha estat millor alimentada i fa molt més bona cara.

Per tot això, i per l'afany de clarificació que sap introduir sempre a les reunions del Consell, EINA li agraeix sincerament la seva activa presència entre nosaltres.

En nom d'EINA, doncs, tinc l'honor de declarar a uns amics i als altres professors predilectes i oferir-vos el trofeu obra, com sabeu, de Sergi Aguilar.

Per no haver-lo pogut recollir l'any passat, li serà lliurat també a Oriol Regàs bon amic en el passat i bon amic en el futur. Així ho esperem.